

Ladislav

Klíma

Franz Böhler

Putování slepého hada
za pravdou

SYMPOSIUM

Ladislav

Klíma

Franz Böhler

Putování slepého hada
za pravdou

SYMPOSIUM

Putování slepého hada za pravdou

Der Gang der blinden Schlange zur Wahrheit

Ladislav Klíma - Franz Böhler

Přeložil Milan Navrátil

Nakladatelství Volvox Globator děkuje za odbornou pomoc a věcné poznámky při přípravě textu paní doc. PhDr. Gabriele Veselé a zejména panu PhDr. Josefu Zumrovi a dále paní PhDr. Jarmile Dubovské za laskavé zpřístupnění rukopisu Klímova díla.

Translation © Milan Navrátil, 2002

Epilogue © Josef Zumr, 2002

ISBN 978-80-7511-168-5

Z původního německého rukopisu Ladislava Klímy a Franze Böhlera
Der Gang der blinden Schlange zur Wahrheit

přeložil Milan Navrátil

Odborná revize překladu Gabriela Veselá

Doslov a poznámky Josef Zumr

Odpovědný redaktor Ladislav Dlabal

E-kniha purehtml.cz

Vydala společně nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR,

Štítného 17, 130 00 Praha 3, www.volvox.cz, jako 15. svazek edice

Symposium,

celkově jako svou 612. publikaci,

a

KNIHA, GRAFIKA, BIBLIOFILIE – KGB,

Charlese de Gaulla 13, 160 00 Praha 6, jako svou 43. publikaci

Grafický list Vladimír Kokolia

Vydání první Praha 2002

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR:

Štítného 16, 130 00 Praha 3 – Žižkov

První kapitola

Z pustého nebe zářilo ukrutné slunce, jako olověná pamětní mince svítilo na prérii u řeky Zambezi, na úzkou stezku, která prérii protínala, a na armádu černých mravenců, připravených k boji, jež po ní pochodovala.

Najednou první řady zavrávaly; ozval se polekaný řev a vzápětí se celé vojsko v naprostém zděšení valilo nazpátek.

„Stůjte, stůjte!“ hulákal polní maršál a přitom úzkostlivě ustupoval. „Buďte přece hrdinové, zbabělci zatracení!“ Ale nic to nepomohlo. „Co se stalo?“ zajíkal se, jak ho s sebou strhával proud. „Jasnosti – přes cestu leží obrovský had a překáží nám v dalším pochodu!“

Maršál zbělel jako cukr a spěšně vydal rozkaz, aby celá armáda bez meškání a potichu o několik kilometrů ustoupila. Když se tak stalo a had nejevil žádné útočné úmysly, konala se veliká válečná porada. Nakonec se dohodli, že bude k hadovi vyslán parlamentář.

S roztřesenýma nohama se vybraný muž připotácel na místo. Had ležel stále nehnuté na stejném místě a jeho tělo tu tvořilo na cestě barikádu vysokou jako věž. Při pohledu na něj by nešťastný parlamentář byl nej raději utekl, kdyby v něm nevzklíčila myšlenka, že je had mrtvý.

„Vaše Excellence,“ zvolal přidušeným hlasem, „dovolíte laskavě, abych vám pokorně položil poníženou otázku?“ „Co byste ráčil, milý pane?“ odpověděl had mdlým hlasem. Jeho zdvořilost a zemdenost vlila parlamentáři do žil čerstvou odvahu. „Koukej se hýbat ať už jsi pryč, lotře!“ zahulákal hromově. „Jak můžu koukat, když jsem slepý!“ zasténal had. „Copak k pohybu slouží oči – k pohybu slouží nohy, ty dobytku! Povídám naposled, táhni!“ „Jak se můžu pohnout, když mě o všechny síly připravily hlad a žízeň?“ „To je mi fuk, svině podělaná! A kdo ty vlastně jsi? Hned to vyklop, a ne abys mi lhal, jinak s tebou náš válečný soud udělá krátký proces!“ „Kdo jsem? O, byl bych vám nesmírně vděčný, kdybyste mi to pověděl. Dokonce i pro Boha jsem

záhadou, jak se mi zdá. Vím jenom jedno: žiji pouze proto, abych našel olovený měďák zesnulého Indiána Razapise. Dlouhou dobu jsem ho hledal, až mi pak Merlin pověděl, že se ho zmocním, jenom když budu vlastnit bivaginální sliznici. Dlouho jsem takovou sliznici hledal, velmi dlouho, ale nadarmo, – až mi jedna stará učená krysa vyjevila, že k tomu, abych ho našel, musím poznat modrého psa a uzřít jeho útroby a tajemství. Ale i kdybych ho uviděl, jak poznám, že je modrý, když jsem úplně slepý? Dostal jsem slib, že se do mých očí navrátí světlo, když najdu vše, co hledám; ale jak to mám najít, když nevidím? Ech, ten zpropadený circulus vitiosus! Já trojnásobně nešťastný! Častokrát zapochybuji i o svém zdravém lidském rozumu!“ A z jeho nebohých očí se vykutálely veliké krůpěje slzí a v zoufalství se svíjel jako had.

„Tvá povídačka nese cejch lži na drzém čele!“ rozkřikl se mravenec, kterého to vše nijak nedojalo. „Naposledy povídám: pryč z cesty, sice tě v mžiku tisíc našich mečů probodne a srazí k zemi!“

„Takhle ne!“ ozval se náhle tenký, kvičivý hlas, jenž však byl zcela zřetelně zvyklý poroučet; byl to hlas J. V krále mravenců. Ten byl na samém počátku této historie těžce opilý a vojáci zadního šiku jeho armády ho nesli na štítech – avšak vzniklá vřava a strach z hada rychle rozptýlily mlhu jeho opojení, takže se posléze odvážil s několika vybranými válečníky vydat se za parlamentářem, až došel k hadovi. „Takhle ne! Naopak nařizuji neprodleně tomuto zasloužilému hadovi přinést jídlo a pití – ovšem bude-li ochoten mně, králi všech králů, vyprávět příběh o oloveném měďáku, bivaginální sliznici a modrém psu, a to do všech podrobností!“

Pod černými žebry krále tlouklo srdce humanisty. Často konal dobré skutky – pravda jen v případech, kdy mu to bylo k užitku; byl milostivý, neboť dobře věděl, že milost je největší oporou trůnu. – A mimoto ho víc lákalo pohodlně naslouchat hadově pohádce a přitom ležet v rozložitém stínu stébla trávy, než pochodovat dál v slunečním úpalu. Byl příznivcem múz a ve své říši bohatě podporoval veškerá umění – samozřejmě pouze tehdy, když oslavovaly jeho osobu. Při těchto vlastnostech by samozřejmě nikdy nevedl válku, kdyby přitom

také neprahl po lupu, počtách a vraždění.

„Ó, veliký králi!“ zvolal nadšeně had, „zachrániš-li mi teď život jídlem a pitím, budu ti nejenom vyprávět pohádku o olověném měď – ... chci říct pamětní minci, o bivaginální sliznici a o modrém psu, ale všechny své síly dám do tvých služeb.“

„Přineste téhle nádherné hadí osobě králiky nebo jiná zvířata a džbán plný vody z moře zvaného Zambezi. Do džbánu na důkaz své přízně vlastnoručně namíchám velké množství rumu!“ poručil král a klesl do stínu pomněnky. Obdivné odtud pozoroval hada, který ležel 2 m před ním. Had byl 6 m dlouhý a v průměru byl 30 cm široký; král byl 1 cm dlouhý a necelé 2 mm vysoký. Čtenář necht' si představit, že asi 200 kroků před ním leží jitrnice, jež se tyčí k nebesům do výše 150 m a táhne se do dáli 3 km – tak se může vžít do pocitů, jež se zmocnily krále. Zároveň se však v nepatrném mozečku panovníkově pohnula jistá, dosud však nejasná myšlenka, kterou vyvolala poslední slova té obludy. Velmi pomalu se v něm vyjasňovala a krystalizovala a klubala se jako kuře ze skořápky; pomalu, ale přece jen; ač král, nepostrádal jistých schopností uvažovat. A nakonec vyskočil a zvolal ke svému uctivě žasnoucímu okolí: „Tehle had se musí stát nástrojem mých válečných plánů, mou novou zbraní, která všechno rozdrtí!“

A oslepen velikostí této myšlenky i představou své budoucí velikosti opět klesl. „Ano,“ uvažoval, „je zcela evidentní, že bude-li mi toto zvíře sloužit, všechny nepřátelské armády budou v okamžiku zničeny; postačí, aby se tahle nekonečnost jenom klidně přeplazila přes řady nepřátel – a nezůstane mezi nimi jediný živáček! Nic mu neuškodí, silná kůže, tvrdá jako křemen, ho uchrání před našimi strašlivými kusadly. Pravda,“ a při tom pomyšlení zbledl, „ten had by se mohl obrátit i proti mým šikům... Jenomže – především se nikdy neopovází postavit se proti mně, proti Mně – a pak: boží prozřetelností je dáno, že je slepý...! Ba právě, nevidí, jak jsme malí, můžeme mu snadno nalhat, že jsme nesmírně velcí – ani osahat si nás nemůže, protože nemá prsty! A můžeme mu také namluvit, že máme strašlivé, neznámé zbraně. Všechno se vyřeší! Jsem já to hlava geniální! Vymyslil jsem

novou zbraň, naprosto nový prostředek vedení války! Takové vynálezy vždy rozhodují o osudu národů. Vzpomeňme si na falangu, jíž Epameinondas napomohl těm hlupákům z Théb k hegemonii a později i Alexandrovi k světovládě! Anebo na nasazení slonů či lvů do bitev! Anebo na Žižkovy vozové hradby a zátarasy! A především na vynález Bertholda Schwarze!¹ Ale co to všechno je proti mému vnuknutí! Eiffelovka, která se převalí přes vojenské oddíly – ale pitomost! Tenhle had je desetkrát větší a těžší – a k tomu všemu je živý! A slepý! Slepý nástroj mé velikosti! Stanu se Alexandrem Velikým, vládcem světa a nade mnou už bude stát jenom nebeský vládce!“

Přeletěl pohledem po krajině. Na severu a na západě, ve vzdálenosti nějakých 100 m, ji ohraničoval veliký tok Zambezi; co leželo za ním, nemohlo krátkozraké mravenčí oko vidět; proto pokládali mravenci tuto řeku za oceán, který znamená konec světa. Na východě a na jihu ve vzdálenosti asi km, se táhla řada termitišť, 7 až 8 m vysokých – ta milimetrovému králi připadala právě tak vysoká jako lidem Himálaje; tam se podle názoru formiconů dotýkala země nebeské báně a tvořila tak hranici světa. Mezi těmito horami a mořem Zambezi se rozkládala travnatá pláň; jediné vyvýšeniny, které na ní byly, tvořilo asi 20 mravenišť; 15 z nich měřilo asi 40–60 cm, zbývající pak 1 až 1 a 1/2 m.

„Tyto nezměrné prostory, tento Orbis terrarum, bude patřit mně, jenom mně,“ zašeptalo Jeho Veličenstvo zpité očekáváním vítězství, slávou a rumem. „Všechny ty státy se budou svíjet pod mou obrovskou patou, jejich vojska se stanou mými vojsky a všechny jejich ženy mými děvkami; nekonečné zásoby v jejich sýpkách – jejich dojnice – jejich vajíčka, – z jejich nejlepšího potomstva si vychovám své osobní otroky... Nejenom malé státečky černých mravenců – i 5 velmocí obrovských rezavých lupičů, na jejichž porobení jsem nepomýšlel ani ve snu, jejichž caesarové se ke mně chovají jako anglický král k nějakému knížeti z Dahomeye, ha! – i ty rozdrtím a jejich nenávidění tyrani mi budou líbat zadek, než budou krůtě popraveni... Já, já nade všechno, nade všechno na světě, já mravenčí Alexandr!“

Cítil potřebu vybit své blouznění mocným činem. „Ať toho psa parlamentáře svážou do kozelce!“ zařval znenadáni. „Ať je bez meškání pro své neuctivé chování ke vznešenému hadovi rozčtvrcen, i všechny jeho ženy, a také jeho děti a jeho otec a jeho matka, jakož i jeho otroci, dojnice a všichni ti, kteří s ním v tomto roce byli ve styku!“

A pak lamentujícího nešťastníka odvěkli. V tu chvíli také válečníci přinesli dva živé králíky a postavili před krále džbán plný vody. Ale o tom ať promluví druhá kapitola.

* * *

Milý, hloupý čtenáři, neposmívej se mravenčímu Alexandrovi, ale přemýšlej: Alexandru Makedonskému, Napoleonovi atd. se říkalo vládci světa – ty sám jsi možná často papouškoval podobné tituly. A vlastně – co je to svět?: Souhrn všeho, co existuje. Takzvaný „vesmír“ je pravděpodobně jenom zanedbatelně malý díl světa: prostor si lze snadno odmyslet od jsoucná. Naše planeta je jednou molekulou „vesmíru“. Ale ani tuto celou molekulu neovládli tihle dobyvatelé, nýbrž jenom její nepatrnou část. A co to tu vůbec žvaním za hlouposti!: copak ve svých říších ovládli například vítr, vulkány, podnebí, mouchy, ptáky nebo bacily? Jenom mizerných pár milionů lidí! Ale co dál ještě blouzním? Některých jejich rozkazů sice lidé trochu uposlechli, ale jinak každý člověk jednal takřka ve všem podle své vlastní vůle. Ba co víc: každý člověk v jejich okolí do určité míry sám ovládal tyto ovladatele světa. Jediné dobře volené slovo každého sluhy stačilo, aby je na dlouhé hodiny otrávil; jejich život byl závislý na momentální náladě kdejakého holiče; dokonce i štěknutí pinčla, bodnutí nějaké štěnice, přimělo tyhle všedobývatele k jednání, které jim bylo stejně proti srsti jako otrokům jejich práce. Ostatně známá pravda je, že „vládci“ jsou nejžalostnějšími otroky národů, jimž vládou, stejně jako je pravda, že se železnice vozí po lidech a nikoli obráceně...

Milý čtenáři, který jsi už i prostřednictvím těchto duchaplných výlevů zmoudřel, nezapomínej ani na to, že velikost sama o sobě – ať už sestává z nejvyšší vznešenosti, anebo z lidského hulvátství – pro skeptické oko slepého hada nic neznamenala! Neboť právě tak jako ta nejintenzivnější opilost je výhradní strýzlivostí a maximální rychlost absolutním klidem, stejně jisté je, že vládce jedné vše-molekuly ve srovnání spinélem, který na něho šteká a jehož blafání často lépe realizuje myšlenky světového ducha, měnící se v čin, než houf kněžourů vůli svého přízraku Pána Boha, že tento vládce byl, je a bude mlhovinou svých tvůrců.

A tak bylo jasné, že samovládce všech černých mravenců byl prudce vytržen ze svého pocitu podmanitele světa, když se náhle objevila jeho manželka. Jeho Veličenstvo ji ráčilo pozvednout do hodnosti své manželky v době svého mládí pro její schopnosti ve vertikální poloze – nejvznešenějšího milostného umění mravenců – navzdory jejímu již tehdy nepřehlédnutelnému zlomyslně jízlivému charakteru. A jak to u žen často bývá, její libidinózní ctnosti se bohužel nevyvíjely proporcionálně, nýbrž protikladně k její kousavosti. A k tomu všemu byla vegetariánka a v jejím okolí se neustále pohybovali dva zpovědníci – vůbec nemluvě o jejím doslova trestuhodném pohrdání veškerými alkoholickými nápoji.

„Cítím tady rum! Proč jsi dnes nebyl na polední pobožnosti? Co se to tu vyvádí s tou nestvůrou?“ valila se zní překotně slova. „Fuj, kdo se tu živí zvířecími zdechlinami? Je to odporné, jak ta válka zesprost’áčuje!“ a odvrátila se s ohrnutým nosem. Jeho Veličenstvo si ulehčené oddechlo, když se náhle otočila a ještě se zeptala: „Co je s tím hadem?“ Král se nuceně usmál a zakoktal: „Ten had... tenhle had... nu ano, je to had.“ „To vidím, idiote, že to není žádná mšice,“ prohlásilo posměšně Její Veličenstvo. „Ale chci ihned vědět,“ V tom okamžiku pozvedl had hlavu a řekl pokojně. „Velkomožná královno, co jsem, stojí v Ophirově knize sedmi mudrců, zapsáno krví cudné panny, že můj cíl je mi stanoven od prapočátku světa, ale to, co chci teď, vám může povědět jenom ten psohlavec jménem Klíma, který napíše i následující kapitolu této knihy.“

* * *

– – „Pardon,“ opravil se had, „to také mohl Böhler říct sám, že chci žrát a chlastat!“

„Ale to už je úplný blázin!“ rozkřikla se královna. „Jakýpak Böhler? Jakýpak psohlavec? Jakápak kapitola? Je snad tohle všechno jenom román a já nic než románová postava?“ rozčileně se chytla za hlavu a na několik okamžiků ztuhla...

„Propána!... Právě jsem přišla na strašlivou věc!... Zdálo se mi!... že já i to všechno je opravdu jenom román, prázdná fikce, – že celé bytí je pouze iluzí, v podstatě čistou Nicotou. Bože, odpusť mi tu hříšnou myšlenku!... Ale nesmysl je všechno! Ty ožralý kriminálníku i s tím tvým hadem, ty chceš, ty si troufáš dělat si ze mne blázny! Hrom aby do tebe! Ale jen počkej doma! Vařečka, zouvák, – rozumíš? Jestli tě poslouchají ti tvoji vojenští zabeďněnci – já nikdy, nikdy! Poroučím ti, abys přerušil veškeré styky s tímhle posraným hadem, zaprděným Böhlerem a s tím modrým psohlavcem! Fuj, styď se, ty hlavo pomazaná, pořád jsi jenom s těmi svými darebáckými básníky, komedianty, s tou sebrankou filosofů a podobných idiotů, místo abys pobýval se zbožnými kazateli, – místo abys se svou ženou, – – ty eunuchu, ty kapoune, ty valachu!“...

A soptíc zlostí kvapným krokem odešla.

Král se nadechl a do rtů se mu vrátila barva. Když byla megera už dost daleko, oslovil tichým hlasem své vojáky:

„Podřízení moji, nepochybuji, že tato scéna mocně přispěla k tomu, že vaše poslušná úcta k mé osobě vzrostla v úctu nekonečnou. Pravý muž je ke slabšímu pohlaví vždy galantní a pln ohledů – patří k tomu i to, že si nechá líbit posměvačná slova, ba i – výprask od své ženy, aniž by na to reagoval, aniž ji jediným slovíčkem urazil. A tak jsem se k té staré smradlavé couře choval i já, – a na svou rytířskou povinnost nikdy nezapomenu: o téhle sešlé, vilné ohyzdě mluvím vždy jen dobře!“

„Náš král je nade všechna slunce!“ zahulákali vojáci jeho průvodu. Ale král sebou prudce trhl... Ze zkušenosti až příliš dobře věděl, že

všechny impertinence, které mu bezděky vyklouznou z úst, ještě téhož dne pěkně zatepla donese množství špiónů Jejímu Veličenstvu – a jeho fantazie se bránila představě o následcích... V tom však zazněl srdcervoucí vzdech hada, – a král se vzpamatoval. „Všechno se teď změnilo!“ vykřikl, „s takovým spojencem po boku se mám bát zouváku takového trpasličího podvratáka? V případě nouze ještě dnes poručím hadu, aby se po ní převalil – –“

Potom se spěšně obrátil ke džbánů s vodou, aby do něho nalil rum, jak slíbil. Nalil/litru rumu do 2 litrů vody a hučel si při tom úkonu pod vousy:

„Kapoun...! Valach...! Račte uvážit, madame, dřív než nad mou mužskou ctí zlámete hůl: ta nejlepší sirka nechytne na oškrtaném škrťátku; ani nej lepší střelec netrefí, má-li křivou pušku. Když mi někdo naservíruje k obědu lejno a já se ho nedotknu – kdo by mi spílal špatných jedlíků? A vy, Veličenstvo, jste – řečeno ve vší povinné úctě – asi tolik, co lejno. Abyste dokázala vzrušit muže, k tomu vám nechybí už nic jiného, než aby se váš půvab vyrovnal vaší odpornosti... Když mi předhazujete mou impotenci, je to totéž, jako by ve chvíli, kdy jdu lhostejně kolem, řeklo plivátko s kulatou dírou nahoře: »Ten chlap je určitě impotentní, protože na mně neonanuje.« Tak, tak, Vaše Veličenstvo, i vám od plic a od srdce řeknu do očí, že mě každá mizerná mšice přitahuje víc než Vaše smrdutost! U Bak-cha! Jak taková slečinka dokáže smrdět! Vidět ji moc není, zato cítit! Jako schovanou hadovku smrdutou! Jestliže ono královské spočívá ve schopnosti páchnout, pak je bezpochyby královnou všech královen! Všechny schopnosti jí na stáří opustily, jenom schopnost smrdět jí zůstala věrna a radostně jí ze dne na den přibývá... Decimetr tlustá vrstva tvarohu pokrývá jako neprostupný pancíř její stařeckou nevinnost, její 3 díry, které leží tak blízko sebe, díru srací, šoustací a čurací.– –“

Naštěstí demoralizovaný monarcha byl teď se svou prací hotov. Vypil na ex velikou láhev rumu, kterou s sebou vždy nosil v kapse u kalhot; ihned mu přinesli novou. Napadla ho odvážná myšlenka: co

kdyby tomu drakovi přinesl potravu vlastnoručně.. Ale necítil na to dost odvahy, váhal. Tu zazněl ještě jednou žalostný povzdech, jenž vzbuzoval lítost, a král se ihned rozhodl. „Přece se nebudu bát smrtelného tvora,“ řekl si a vzal králíka, džbán s rumem a vodou a vydal se – na hrůznou cestu. Všichni jeho vazalové při pohledu na něho strnuli v němém úžasu a zděšení, jako by se proměnili v mramorové sochy. A jak by také ne!

Panovník se zastavil na prst od dračího chřtánu pythonova a promluvil hlasem co možná nejmocnějším:

„Přináším ti, pane z Hadů – neboť pokládám za samozřejmé, že jsi šlechtického rodu, jinak bych se s tebou nezahazoval – potravu a dobré pití. Ale dostaneš to jen pod podmínkou, že mi slavnostně slíbíš, že vstoupíš do mých služeb a ve všem mě budeš naprosto poslouchat.“

„Slavnostně ti to slibuji,“ vydechl had. „Jak by se mohl rozmýšlet ten, kdo má smrt takřka na jazyku?“

„Znamenitě, pane z Hadů!“ odvětil přešťastný potentát.

„Ty tedy slibuješ, že dáš vale tomu nepotřebnému idealistickému blouznění o olověném měďáku, bivaginální sliznici a modrém psu a budeš usilovat výhradně o to, aby ses stal užitečným členem veškerého mravenectva pod mým moudrým vedením?“

„Ne, to neslibuju!“ vykřikl náhle umírající hromovým hlasem. „Mám se odříct toho, v čem jedině spočívá smysl mého bytí? *Propter vitam vivendi perdere causas?* Ne, to nikdy! Myslíš si snad, že tento můj život poslepu má pro mne tak velikou cenu? Haha! Už tisíckrát bych si to hovno ze svých nohou utřel, kdyby mi jasná hvězda na nejzazším nebi mého nejvnitřnějšího nitra nedávala neustále magické znamení, – nenabádala mě v těch nejtemnějších hodinách: Žij dál, – jinak ke mně nikdy nedospěješ, – nikdy nedojdeš k Bohu! – Všemu bych mohl dát vale, jenom tomu ne. Už dlouho o to usiluji, nemohu si nic vyčítat, mohu v pokoji zemřít, i kdybych se musel vzdát naděje, že dosáhnu svého cíle. Ano, byl bych rád, kdyby tu byl důvod, – důvod odhodit své břemeno. A ten tu teď je, když budeš králi dále trvat na své podmínce. Dobrá tedy! nic mi nedávejte – a já budu s radostí pohlížet

vstříc oné svaté hodině, jež mě pozvedne z této pozemské tmy do rajského světla, kde pak mé znovuzrozené oči uzří modrého psa, bivaginální sliznici a olověný mědák, aniž by je hledaly!“

Alexandr tu stál jako omráčený. »Zašel jsem příliš daleko,« pochopil... »Musím couvnout, – musím přistoupit na kompromis,« pomyslel si – a záhy, protože toto nadšení dodalo jeho duchu dříve netušenou sílu, našel správné řešení. »Toho hada přece nepotřebuji napořád!« řekl si. »Za několik měsíců pro mne dobude celý svět – ať si táhne k čertu – ať se honí za svým pitomým modrým psem. Stejně by mi bylo nevolno v jeho strašlivé přítomnosti.« A tak tedy řekl:

„Bravo, pane z Hadů! Podrobil jsem jenom zkoušce tvou věrnost ideálům a tys v ní skvěle obstál... Opravdu, na tvém příkladu se ukazuje, jakou pravdu měl Goethe, když řekl: »dobrý člověk ve svém temném vření přec o jediné pravé cestě ví.«³ – ty jasnozřivý slepče, ty slepý jasnozřivče! – Žádám od tebe jen jedno: zůstaň u mě jen jeden rok a poslušně mi služ. Dobrá?“

„S radostí. Člověk musí v životě leccím vykoupit svou extravagantní touhu naplňovat ideály – především ztrátou času.“

„Výborně! Tvé povinnosti budou spočívat jenom v tom, že si tu a tam, když ti to přikážu, uděláš malou procházku směrem, který ti přesně vyznačím. Souhlasíš?“

„Ano! Ale k čemu ty procházky?“

„Mé oči umělce se chtějí pokochat tvými půvabnými serpentinovitými pohyby. Za to dostaneš každý den králíka, opičku nebo veverka a vodu s rumem; nebudeš si muset shánět potravu – což, řekl bych, je pro slepého pána z Hadů velká výhoda. Spokojen?“

„Velice, velmi!“

„A poslouchej dál! Během toho roku vyšlu své lidi do všech koutů světa, aby hledali modrého psa a všechno, co k němu patří. Snad se jim bude dařit lépe než tobě, když jsi slepý. Jak se ti to zamlouvá?“ „O, nekonečně, nej laskavější z králů!“ zvolal nadšeně had a z očí mu skanuly slzy blaha, takže král v nich bezmála utonul. Ale tvář pána z Hadů vzápětí zastřel mrak: „Ale co mi to bude platné? Jak uzřím jeho

nitro a jeho tajemství?“

„Jen odvalu, můj statečný! Vždyť nevíš, jaký zázrak s tebou Všemohoucí v rozhodném okamžiku zamýšlí! Nevyzpytatelné je nitro boží, labyrint všech labyrintů, chrám veškerého bytí! – Ostatně – copak je dar vidění dán jenom očím? Neexistuje snad i to, čemu se říká *second sigt* Vidět se přece dá i pletencem nervů v břicho a podle mé speciální doktríny se dá vidět dokonce i dírou zadku. Především – se dá vidět myšlením; vidět lze jen myšlením: jasné myšlenky jsou jediné předměty, duchovní energie jediné světlo; »vnější svět« je jenom žalostnou odrůdou světa vůbec: světa ducha. Něco uzříti lze jen myšlenkou: oko vidí pouze povrch povrchu. Tato mystéria symbolicky znázorňuje fyziologická pravda, že vlastním sídlem vidění jsou určité partie mozku – ty vidí, zrakový aparát je jen kanálem, jenž do nich přivádí impulsy, které pak vyvolávají tvůrčí akt vidění. Ale tyto popudy si mohou najít i jiné cesty – ba dokonce mohou přicházet jenom zvnitřku. Oči jsou na prd, věř mi a obzvláště si vezmi k srdci, co se jeví oku a jeho prolhaným bratrským a sesterským smyslům jako malé, není vždy malé, pane z Hadů!“

„Jak nekonečně moudrý jsi, ó, králi! I mně nejednou napadaly stejné myšlenky!“ zvolal had v obdivu nad sebou samým. „Ale především mi dej jíst a pít, sice bych mohl zemřít, dříve než šťávy z potravy a pití prostoupí mé tělo!“

„Dobře vím, že jsem – že jsem – co jsem to vlastně chtěl říct? tedy – ano: že jsem moudrý!“ odvětilo J. V Množství rumu, které

král naposled vypil, už počalo působit: nyní už hlupák, předtím ještě mudrc. „A co si myslíš teď, ty – pane z Dobytkova, chtěl jsem říct pane z Hadů, ale to je fuk – proč jsem tak moudrý? Vzal jsem do zajetí Spiritus sanctus, zkontroloval ho a furtumfurt ho nosím v kapse vod kalhot – koukni na něj, na ten špiritus sank- chochocho... ale co ty, co ty můžeš vidět, ty prase!, voči ti zapatlal nákej drek. Jo – a to jsem ti chtěl ještě říct – jo: já vůbec nepotřebuju nákou inšpiraci vod svatýho Ducha, sám se inšpiruju kdy chci inšpirací, spíš injekcí – do žaludku – cheche –“

„Copak je možné, že jsi Ducha svátého zavřel do kapsy u kalhot?“

tomu těžko uvěřím!“ odvětil had, pro nějž alkohol nebyl žádný pojem. „Ale když mi dáš potravu –“

„Kuš, ty sráči, když mluví král! Král všech králů, – ty pane z volů – já dobytek, když jsem vožralý – král všech králů, ovládám nejmocnější národ země – – už vím, co jsem ti chtěl ještě říct! Ty si určitě myslíš, hlavo skopová, že jsme malí jako vši – a právě na tom je vidět, že jsi pitomý jako troky. Moji poddaní jsou hotový zázrak mezi mravenci – jsou velcí jako králíci – ale blbost! jako ovce. Pravda, nesme tak velcí jako jsi ty, ale ty vůbec nemáš představu, jak my jsme silní a jak strašliví. Pro nás je hračkou prokousat dokonce pancíř té největší dopravní lodi! Určitě už jsi něco četl o tom, jak silní jsou mravenci a vůbec všelijaký hmyz. Kdyby měl člověk tolik síly jako chroust, mohl by si naložit na záda svůj dvouposchodový dům; klidně by přeskočil Montblank, kdyby měl nohy silné jako blecha – a jeho síla by se rovnala síle té největší lokomotivy, kdyby byl mravencem člověčí velikosti. Víš ty vůbec, co vlastně jsou mravenci? Zázrak přírody, ve všech smyslech toho slova! Znáš Darwinův výrok, že molekula mozku mravence je ten nejzáračnější produkt přírody – člověčí mozek nevyjímaje? Anebo co řekl Wallace⁴: podle něho jsme tygry ve světě hmyzu, – dokonce mnohem strašnější než tygr. Nic živého neodolá jistým druhům mravenců; lvi, žirafy, divoká prasata, lidi, dokonce i pavouci před nimi prchají, protože by jinak v krátkém čase podlehli smrti. A nejde jenom o druh *formica communis* – tak jsem je pokřtil, – ne o mravence veliké jako ovce, pitomost! mravence jako kráva, nemysli si, že tu blábolím nesmysly, ty prase... ty hovado, a pamatuj si, že... že... zkrátka, vyliž mi prdel. – Ne vyliž! – Nejdřív chlastej!“

Poněkud nejistým, přesto však stále ještě královským gestem mu Alexandr podal nádobu s pitím. Had ji žádostivě zvedl a dlouhými doušky vyprázdnil džbán do poslední kapky. Uplynula krátká chvílka. Pak jeho vysíleným tělem proběhl křečovitý záchvěv a uchváceně vykřikl:

„Nikdy v životě jsem nepil odpornější vodu! Je to snad moč ohnivého hada? Nebo nějaký jed? O, rychle mi dej něco k jídlu, abych se mohl vyzvracet a zůstal při životě!“

– – „A teď konečně dostaneš své králiky – dva nikoli mrtvé, ale krásné živé králiky! Myslí si snad Böhler, že bych se zahazoval s nějakým požíračem mršin? Tohoto *crimen laesae majestatis*⁵ bude litovat ještě na kříži, až mi padne do rukou!“

A král vlastnoručně vložil třesoucí se zvířátko do otevřeného chrťánu. Had je rychle spolkl, načež mu panovník vnutil ještě jednu dávku rumu. Pak přišel na řadu druhý králik. Uprostřed hadího těla se vytvořila ohromná boule. Leviathan oddechoval těžce a sípavě, – ale v jeho duši se rozlil jas a lehkost, tím spíš, že alkohol započal blahodárně působit. Pocítil, že pominula hrozba smrti – cítil se zas už jako bohatýr a v očích se mu rozsvítily jiskřičky odvahy, jež dříve či později přemůže odpor hloupého světa. Pozvedl hlavu a nezměrná hmota jeho těla se poprvé pohnula kupředu s nevýslovně strašlivým hromovým hlukem, velmi pomalu, pro oko mravence však mnohem rychleji než nejmodernější expres. Král vyděšeně uskočil stranou – na šířku vlasu se kolem něho provalila živoucí hora... a těžce opilý královský majestát utíkal dál a dál...

Ale had se hned zase uklidnil a král klesl na zem. „Co nejpřísněji ti zakazuju, aby ses v budoucnu pohyboval bez mého povolení!“ zachroptěl.

„To je velmi těžká podmínka, Milosti!“ odpověděl had čile, ale už blábolivě. „Když na ní budeš trvat, ó, králi mravenců velkých jako kráva, můžeme si bez okolků říct sbohem, – trala-lá, la trala lala lala...“

„Takhle tedy držíš slovo, ty lotře!“ zařval král. „Odvolej to, nebo tě kusadla mých bojovníků v mžiku rozkoušou na atomy.“

„Malé Veličenstvo,“ odpověděl had klidně, „vůbec nepochybují o tom, že se mravenčí národ vyznačuje zvláštními duševními vlohami, ale uvaž – ani had nebyl nikdy symbolem hlouposti... Vím, že ani goliášové mezi vámi nejsou větší než hlavička zápalky – říká mi to váš hlas – mám hodně zkušeností –“

„Ale to je fatální omyl!“ zasténal zdrcený král. „Je sice pravda, že máme – relativně trochu slabý hlas, – jenom v tomto ohledu se k nám příroda zachovala macešsky Uvaž jen, že třeba i Bismarck, velikán

tělem i duší, měl slabý, tenký, směšný, ba takřka ženský hlas. –“ „Ale přece jen byl silnější než je hlas mravenců, ačkoli Bismarck nebyl velký jako kráva! Trala-la!...“

„Kdybych byl malý jako hlavička zápalky, jak by bylo možné, že jsem ti sám přinesl dva veliké králíky a těžký džbán s 5 litry vody?“ „Bylo to možné proto, že tu žijeme a pijeme, básníme a hodujeme v zemi Absurdii – a nejenom tady, zdá se mi, že všude... Ale hrajme s otevřenými kartami, můj právě tak vtipný, jako malý Alexandře! Uhodl jsem, že si mě chceš podržet a krmit, aby ses zmocnil světa, a stále jsem ochoten ti k tomu posloužit; ovšem s podmínkou, že se ke mně budeš chovat šetrně – nikoli svrchu, nýbrž alespoň tak, jako bych ti byl roven. Víím, že jediný můj neopatrný pohyb by mohl zničit celou tvou armádu. Tvůj požadavek, co se jí týče, shledávám oprávněným – ne však způsob, jakým jsi ho uplatnil. A navrhuji: během příštího roku se budu pořád zdržovat asi 50 mravenčích kilometrů od tvého stanoviště, a tam budu mít naprostou volnost pohybu. A když mě budeš potřebovat jako válečnou mašinu, dáš mi znamení lidskou tubou – tu si přece dokážeš opatřit stejně snadno jako džbán s vodou – a já u tebe budu za 3 vteřiny – a pak se budu pohybovat přesně podle tvých pokynů. Souhlasíš, veliký králi?“

„Hm-hm- to, co říkáš, pane z Hadů, je vlastně moudré, – i když – jsem absolutně – jsem ještě nepřiznal, že jsem – malý... No – tedy zatím dobrá – dobrá –,“ mumlal král a přitom už téměř spal...

„O dalším – zítra – – a teď –, jsem dobytek, když jsem ožralý –, vyprávěj mi pohádku – – o té – jakže se to jmenuje? vivaginální – modrý – olovený měďák, aby se mi líp usínalo – ty dobytku – promiň – hrabě z Dobyt–, když jsem ožralý, jsem dobytek –“ „Vandrovali dráteníci, vod Trenčína po silnici,“ začal had zpívat místo aby vyprávěl. –

„Kuš – vyprávěj – poroučím – král králů – o oloveném měďáku – co je to za nesmysl –, jak může být olovený, když je měděný, ty hlavo skopová?“

„Co? Hehehe! To je, zdá se, velká záhada, panovníčku! Původně se to

ovšem jmenovalo olověná pamětní mince Indiána Razapise. Hledal jsem ji sto, hledal ji tři sta, hledal tři tisíce let – a marně! Jak známo, nic člověka nerozruší víc, nežli dlouhé a marné hledání, ať jde třeba jen o knoflík od košile, nic nevede snáze k šílenství než bezmezný ohromný vztek. A tak se stalo, když jsem se jednou svíjel v podobném šílenství a ječel bez přestání: Ach, ten proklatě zatracený olověný měďák!!! – že v tu chvíli jsem – totiž že cosi ze mě najednou vykřiklo: »Ten zatracený olověný měďák!« A hle! znenadání se dostavila tajuplná úleva, ba hrůza, pocit, jako bych zaslechl první hřmějící kroky čehosi velikého... Pak ovšem přišlo procitnutí a smích, – ale i v tom smíchu zaznívalo cosi vznešeného jako řinčení božských mečů... A později se mi ten olověný měďák bezděky pletl na jazyk, chtěl nechtěl jsem ta slova vypouštět ze rtů, byl jsem jimi posedlý, had se stával olověným měďákem a ten hadem. Velice jsem přemýšlel, co to znamená, – až jsem si postupně začal říkat: Cíl a smysl tvého života spočívá v nalezení olověného měďáku. Ale až příliš hluboko v tobě vězí pocit, že žiješ kvůli čemusi Nej vznešenějšímu. A může nějaká pamětní mince, i kdyby byla popsána těmi nej důležitějšími pravdami, být tím Nej vznešenějším? Ne! Nikdy! Věc vnímaná smysly, konkrétně nikdy nemůže být něčím Vznešeným; a veškerá poučení, za něž vdčíme četbě, jsou jenom cosi ubohého a zapáchajícího... Vida! po tři tisíce let jsem hledal já, slepý – a po pravdě řečeno slepý nejenom co se týče očí! – *pravdu* ve vnějším světě, v »empirické skutečnosti«, ve vědě, – v materialismu, v monismu či panteismu, – všechno stejně na hovno! – místo abych hledal ve svém nejniternějším nitru, v zákrutech abstraktního myšlení a v nejnitrnější hloubi svatyně srdce. Ona vteřina, kdy mě uchvátil mystický děs, se stala prvním rozbřeskem po nekonečné noci bloudění. „Ale – doopravdy? Je možné, že »olověný měďák« znamená Veliký den? Je to *contradictio in adjecto* sive nesmysl; já však hledám pravdu: může pravda spočívat v nesmyslu?... A má odvaha opět poklesla. „Ale přece – přece – co jen jsem to chtěl říct? Tak blbnu – ano – teď je čas promluvit o bivaginální sliznici – ale jak? Myšlenky mám tak těžké – a přitom tak lehké! Všecky mé